

παραδόξω ἐκείνω συμβολικῶ δεσμῶ καθ' ὃν ὑπελάμβανον ὅτι συνήπτετο ἡ ψυχὴ μετὰ τῆς ὕλης διὰ τῆς παρεμβάσεως τῆς κόμης¹). Ἐν τῇ Δίνοιάδι ὁ ποιητὴς θρηνῶν τὸν ἄωρον τῆς Διδούσ θάνατον σημειοῖ ὅτι «ἡ Περσεφόνη μὴ ἀφαιρέσασα ἔτι οὐδεμίαν τῶν ξανθῶν αὐτῆς τριχῶν, δὲν τὴν ἀφιέρωσεν εἰσέτι εἰς τοὺς καταχθονίους θεούς.»

Κατόπιν μᾶς δεικνύει τὴν Ἴριδα κείρουσαν τὴν μοιραίαν κόμην «ἵνα κομίση, ὡς ἐκείνη εἶπε, τὸν ἱερὸν τοῦτον φόρον εἰς τὸν Πλούτωνα καὶ οὕτω λύση αὐτὴν τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος.»

Μὴ δὲν εὐρίσκωμεν ἀνάλογόν τι τῶν ἀρχαίων τούτων δεισιδαιμονιῶν ἐν τῇ τῶν Μουσουλμάνων συνηθείᾳ τοῦ νὰ διατηρῶσιν ἐπιμελῶς ἐν τῇ κορυφῇ τῆς ἐξυρισμένης αὐτῶν κεφαλῆς κόσσυμβον (τουρκιστὶ περτσές), οὕτινος ὁ Μῶαμεθ ἀφείλει νὰ δράξῃται ὅπως τοὺς φέρῃ ἀνεμποδίστως εἰς τὸν ὑπὸ τῆς ἡδυπαθείας αὐτῶν ἀνειροπολούμενον παράδεισον;

Πλὴν, νομίζω, λίαν ἀπεμακρύνθημεν τῆς ἡρωϊδος ἡμῶν· σπεύσωμεν λοιπὸν ἵνα εἰσέλθωμεν εἰς Ῥώμην, καὶ τὴν φορὰν ταύτην ὅπως μὴ ἐξέλθωμεν πλέον.

Ὅ,τι ἤδη περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς διατηρήσεως τῆς κόμης εἶπομεν ἐξηγεῖ τὴν περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ παχυμύρου φροντίδα ἐκάστου, καὶ δυστυχῶς οὐδὲν δυσκολώτερον τῆς προμηθείας καλοῦ τοιούτου. Ὁ Ὀράτιος παραπονεῖται εἰς τὴν Κανιδίαν ὅτι τοῦ ἐλεύκανε τὰς τρίχας ἐκεῖνο ὅπερ τῷ ἔδωκε· τῆς αὐτῆς δὲ συμφορᾶς καὶ τῷ Προπερτίῳ συμβάσεως, οὗτος μόνον φάρμακον εὔρε τὸ νὰ τὰς ἐκσπάσῃ. Εὐτυχῶς ἡ ἡμετέρα Ῥωμαία δὲν συγκαταριθμεῖται μετὰ τούτων, ἄλλως τε θὰ τῇ ἐναπέμενε πάντοτε καταφύγιον ἢ ττον ἀπελπιστικόν, ἢ βαφή.

(Ἀκολουθεῖ.)

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) Ν. Γ. ΜΟΞΧΟΒΑΚΗΣ

1) Παρίστα καὶ ἡ φαλακρότης τὸ μέρος τῆς ἐν τῇ μυθολογίᾳ τῶν ἔθνικῶν, ἀλλ' ἀλληγορικῶς. Οὕτως ἡ Εὐκαιρία, ἡ μὴ ἰσταμένη ποτὲ αὐτῆ θεᾷ, ἐξαικονίζετο φαλακρὰ ὀπισθεν, δι' οὗ ἐνεσημαίνετο ὅτι ἄπαξ παρελθοῦσαν δὲν δυνάμεθα πλέον νὰ τὴν δράξωμεν.

ΣΑΙΚΣΠΗΡ

ΙΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΣ

(Συνέχεια.)

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δωματίου
τοῦ Καπουλέτου.

[Εἰσέρχονται ἡ κυρία Καπουλέτου
καὶ ὁ Πάρις.]

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Κακὴν στροφὴν ἔλαβον τὰ πράγματα, κύριε, καὶ δὲν εὔρομεν καιρὸν νὰ ὁμιλήσωμεν εἰς τὴν θυγατέρα μας. Ὁ ἐξαδελφός της Τυπάλδος τῇ ἦτο προσφιλῆς, ὡς βλέπετε· καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὸν ἠγάπων... Ὅλοι εἴμεθα θνητοί. — Ἡ νύξ εἶναι προκεχωρημένη· δὲν θὰ καταβῆ πλέον ἀπόψε· εἰς τὴν πίστιν μου, θὰ ἦμεθα πρὸ μιᾶς ὥρας εἰς τὴν κλίνην ἐὰν δὲν εἴχομεν τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς σας.

ΠΑΡΙΣ. — Ἡ στιγμή δὲν εἶναι κατάλληλος νὰ ὁμιλῶμεν περὶ γάμων· τὸ πένθος καὶ ὁ ἔρωσ δὲν συμβιβάζονται· χαίρετε, κυρία. Εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ ἀνακαλέσετε εἰς τὴν μνήμην τῆς θυγατρὸς σας. (Κινεῖται διὰ νὰ ἐξέλθῃ.)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Ναι, κύριε, θὰ τὴν ἐρωτήσω· αὔριον ἐνωρὶς θὰ μάθω τί σκέπτεται. Τὴν ἐσπέραν ταύτην εἶναι πολὺ μελαγχολικὴ, καὶ ἡ λύπη τὴν κρατεῖ κλειδωμένην εἰς τὸ δωμάτιόν της.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. (Μετακαλῶν τὸν Πάρις.) — Εὐγενῆ κύριε, ἐγὼ θὰ τολμήσω, χωρὶς ἄλλας διατυπώσεις, νὰ σᾶς βεβαιώσω περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς θυγατρὸς μου. Ἐν παντὶ πράγματι ἀφίνει νὰ τὴν ὀδηγῇ ὁ πατήρ της· οὕτω νομίζω, ἢ μᾶλλον εἶμαι βέβαιος. — Σύζυγέ μου, πρὶν ὑπάγετε νὰ ἀναπαυθῆτε, διέλθετε ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς Ἰουλίας· πληροφορήσατε αὐτὴν περὶ τῶν σκοπῶν καὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ κόμητος τὸν ὁποῖον καλῶ ἤδη υἱόν μου· θὰ τῇ εἰπῆτε, ἐνθυμηθῆτέ το καλά, ὅτι τὴν προσεχῆ τετάρτην, τὴν τετάρτην... Τί ἡμέραν ἔχομεν σήμερον;

ΠΑΡΙΣ. — Δευτέραν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Δευτέραν . . . ὦ! ὦ! Μὰ τὸν Θεὸν, τὴν τετάρτην θὰ ἦναι πολὺ γρήγορα· ἄς ἀναβάλωμεν τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν πέμπτην. Λοιπὸν, κυρία Καπουλέτου, εἰπέτε εἰς αὐτὴν ὅτι τὴν πέμπτην θὰ νυμφευθῆ τὸν εὐγενὴ κόμητα. — Ἐλοιπὸν, εὐγενὴ Πάρι, εἰσθε εὐχαριστημένος; Βλέπετε ὅτι δὲν χάνω οὔτε στιγμήν. Ἔστὲ ἔτοιμος. Δὲν θὰ ἔχωμεν πολὺν κόσμον· ἓνα ἢ δύο φίλους μόνον. Ὁ πρόσφατος θάνατος τοῦ Τυπάλδου μᾶς ἀναγκάζει εἰς τοῦτο· ἦτο καλὸς συγγενὴς μας. Ἐὰν ἡ ἑορτὴ ἐγίνετο μεγαλοπρεπῶς, θὰ μᾶς ἐμέμφοντο ἐπὶ ἐλαφρότητι, ἐπὶ ἀδιαφορίᾳ· πέντε ἕξ συγγενεῖς, τίποτε περισσότερον καὶ τὰ πάντα θὰ τελειώσουν. — Τὴν πέμπτην λοιπὸν, τί λέγετε;

ΠΑΡΙΣ. — Κύριε, λυπούμαι ὅτι δὲν εἶναι αὐριον πέμπτη.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Πολὺ καλὰ! πολὺ καλὰ! Ἄς χωρισθῶμεν τὴν πέμπτην λοιπὸν. Ὑμεῖς, κυρία, ὑπάγετε νὰ τὴν προετοιμάσετε διὰ τὸν γάμον. (Πρὸς τὸν Πάριν.) — Χαίρετε, κύριε κόμη. (Πρὸς τοὺς ὑπηρέτας.) — Φέρετε δᾶδας, ἄς μὲ φωτίσουν καὶ ἄς βαδίσουν ἐμπρός. Τόσον εἶναι ἄργά ὥστε πλησιάζει ἡ αὐριον. Καλὴν νύκτα.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Ὑπνοδωμάτιον τῆς Ἰουλίας.

[Ἡ ἡὺς ἀρχίζει νὰ φωτίξῃ τὴν σκηνὴν. Ἐσωτερικὸν παράθυρον ἀνοιγόμενον ἐπὶ ἐξώστου.]

(Ῥωμαὸς καὶ Ἰουλία.)

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἀπὸ τοῦδε ἀναχωρεῖς! ἀπὸ τοῦδε! Ἄλλ' ἄργεῖ ἀκόμη νὰ φανῆ ἡ ἡμέρα! Τὸ πεφοβισμένον οὖς σου ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε τὸ ἔωθινὸν ἄσμα τοῦ κορυδαλοῦ· ἦτο ἡ ἀηδὼν ἣτις ἔψαλλεν. Ἐρχεται πᾶσαν νύκτα καὶ ψάλλει ὑπὸ τὰ παράθυρά μου· κρύπτεται ὑπὸ τὸ φύλλωμα τῆς ροιᾶς ταύτης. Ἀγάπη μου! ἀγάπη μου! πίστευσόν με, εἶμαι πολὺ βεβαία, ἦτο ἡ ἀηδὼν.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ὁχι, ἦτο ὁ κορυδαλὸς, ὁ πρόδρομος τῆς ἡούς! ὁ κορυδαλὸς καὶ

ὄχι ἡ ἀηδὼν. Βλέπεις, παμφιλτάτη, τὰς φωτεινὰς ἐκεῖνας ταινίας αἰτίνες χαράσσουν τὸν ἀνατολικὸν ὀρίζοντα· τὰς ζηλοτύπους ταύτας φλόγας τὰς διασχιζούσας τὰ νέφη; Ἡ νύξ ἔκαυσε καὶ τὰ τελευταῖα αὐτῆς πυρά· ἡ φαιδρὰ πρῶτα ὀρθοῦται καὶ ἀκτινοβολεῖ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ὀρέων. Ἡ πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω καὶ νὰ ζήσω, ἢ νὰ μείνω ἐδῶ καὶ νὰ ἀποθάνω.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ὁχι, ὄχι, ἡ λάμψις ἐκεῖνη δὲν εἶναι ἡ λάμψις τῆς ἡμέρας· τὸ ἠξέυρω κάλλιστα· εἶναι μετέωρόν τι, φαῦσίς τις ἐκπηγάζουσα ἐκ τοῦ ἡλίου καὶ προαγγέλλουσα αὐτὸν· εἶναι λάμψις φανταστικὴ μέλλουσα νὰ προπορεύεται σοῦ, κατὰ τὴν νύκτα ταύτην, καὶ νὰ σὲ ὀδηγήσῃ μέχρι τῆς Μαντούης. Μείνον, ὦ! μείνον ἀκόμη· διατὶ ἀναχωρεῖς τόσον ταχέως;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἐχεις δίκαιον, μένω. Ἄς μὲ συλλάβωσιν, ἄς μὲ φονεύσωσιν! εἶμαι εὐτυχὴς· σὺ τὸ διατάττεις. Ὁχι, ἡ λευκόφαιος αὕτη λάμψις, δὲν εἶναι τὸ πρῶτον βλέμμα τοῦ ἡλίου· εἶναι ἡ σελήνη τῆς ὁποίας τὸ ὠχρὸν μέτωπον ῥίπτει μακρὰν τὰς καθέτους ἀκτῖνάς του. Ἐκεῖ ὑψηλὰ, ἐκεῖ ὑψηλὰ, ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς μας, δὲν εἶναι ὁ κορυδαλὸς ὁ πλήττων διὰ τοῦ παλμώδους ἄσματος του τὸν θόλον τοῦ οὐρανοῦ. Μένω ἐδῶ, εὐτυχὴς· ἀνεχώρουν τοσοῦτον τεθλιμμένος! Θάνατε, σὲ χαιρετίζω! ἔλθε, σὲ ἀγαπῶ· σὲ προσκαλεῖ ἡ Ἰουλία! — Ἀγαπητὴ τῆς ψυχῆς μου, ἄς συνομιλήσωμεν ἀκόμη· δὲν ἔφθασεν ἡ ἡμέρα.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἡ ἡμέρα ἔφθασεν, ἰδοὺ αὐτὴ, ἰδοὺ αὐτὴ· ὑπάγε, ἀναχώρησον, ἄφησέ με, φύγε, φύγε γρήγορα! Οἱ τραχεῖς αὐτοὶ φθύγγοι, εἶναι τὸ ἄσμα τοῦ κορυδαλοῦ· αὐτὸς μᾶς διώκει. ὦ! πῶς ἠδυνήθησαν καὶ εἶπον ὅτι ἡ φωνὴ του ἦτο γλυκεῖα καὶ ἡ μελωδία του θελκτικὴ! Ἡ μισητὴ αὕτη φωνὴ μᾶς χωρίζει, διασπᾶ τοὺς συμπεπλεγμένους βραχίονάς μας, ἀγγέλλει τὴν ἔλευσιν τῆς ἡούς καὶ σὲ ὑποσπᾶ ἐκ τῆς ἀγκάλης μου. Ὑπάγε, ὑπάγε! Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ὁ οὐρανὸς φωτίζεται.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τὸ μέλλον μου σκοτεινοῦται.

[Εἰσέρχεται ἡ τροφός.]

ΤΡΟΦΟΣ. — Κυρία!

ΙΟΥΛΙΑ. Τί θέλεις;

ΤΡΟΦΟΣ. Κυρία, τώρα θὰ ἔρθῃ ἡ μητέρα σας καὶ θὰ σᾶς εὖρη ἐδῶ. Ἐξημέρωσε προσέξτε, προσέξτε.

[Ἐξέρχεται.]

ΙΟΥΛΙΑ. (Ἀνοίγουσα τὸ παράθυρον τοῦ ἐξώστου.) — Παράθυρον, ἀνοίχθητι! — Φῶς τῆς ἡμέρας, εἰσελθε. — Καὶ σὺ, φῶς τῆς ζωῆς μου, ἀφῆσόν με!

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Καταβίνει τοῦ ἐξώστου τείνω τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ἰουλίαν.) — Ὑγλαίνε, ὑγλαίνε! — Ἀκόμη ἐν φίλημα καὶ καταβαίνω.

[τὴν ἐναγκαλιζέται, καταβίνει καὶ γίνεται ἄφαντος.]

ΙΟΥΛΙΑ. (Προβάλλουσα τὸ σῶμα καὶ παρατηροῦσα ὑπὸ τὸν ἐξώστην.) — Εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναχωρήσῃς οὕτω, ὦ αὐθέντα μου! ὦ φίλε μου! ὦ ἔρωσ μου! Πρέπει νὰ λαμβάνω εἰδήσεις σου κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας, διότι ἐκάστη ὥρα θὰ περικλείῃ πολλὰς ἡμέρας! Φεῦ! πόσον θὰ ἦμαι γραῖα, πόσον θὰ ἦμαι γραῖα, ὅταν ἐπανίδω τὸν Ῥωμαῖόν μου!

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ὑγλαίνε, προσφιλῆς μου ἀγάπη· οὐδεμίαν εὐκαιρίαν θέλω παραμελήσει διὰ νὰ σοὶ πέμψω εἰδήσεις περὶ τοῦ πιστοῦ σου φίλου.

ΙΟΥΛΙΑ. — ὦ! πιστεύεις ὅτι θὰ ἐπανιδώμεν ἀλλήλους;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Δὲν ἀμφιβάλλω· καὶ μετὰ πόσης εὐδαιμονίας, ὦ φίλη, θέλομεν ὁμιλεῖ περὶ τῶν παρελθουσῶν δυσυχιῶν!

ΙΟΥΛΙΑ. — Θεέ μου! ἔχω ἐδῶ, εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὀλέθριον προαίσθημα. Τώρα ὅτε εἶσαι κάτωθεν τοῦ ἐξώστου τούτου, νομίζω ὅτι σὲ βλέπω πτώμα, εἰς τὸ βάθος τοῦ τάφου! Ἀρά γε με ἀπατῶσιν οἱ ὀφθαλμοί μου; μοὶ φαίνεσαι ὠχρὸς.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἀγαπητή μου, πιστεύσόν με ὅτι καὶ σὺ μοὶ φαίνεσαι ἐπίσης πολὺ ὠχρά. Ἡ θλίψις καίει τὸ αἷμα καὶ ξηραίνει τὴν ζωὴν. — Ὑγλαίνε, ὑγλαίνε.

ΙΟΥΛΙΑ. — Τύχη, τύχη! ὅλοι ὁμιλοῦν περὶ τῆς ιδιοτροπίας σου· διατί λοιπὸν

ἐνασχολεῖσαι περὶ τοῦ Ῥωμαίου μου ὅστις εἶναι αὐτὴ ἡ σταθερότης; ὦ! ἔσο ἀσταθῆς διὰ νὰ μοὶ τὸν ἀποδώσῃς· μὴ τὸν κρατῆς πλειότερον, καὶ ἀπόστειλόν μοι τὸν φίλον μου.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. [Ἐξώθεν.] — Ἰουλίαν, κόρη μου, ἐξύπνησες;

ΙΟΥΛΙΑ. — Τίς με καλεῖ; ἡ μήτηρ μου; δὲν εἶναι ἡ φωνή της; Εἶναι πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ ὑποθέσω ὅτι δὲν κατεκλίθη ἀκόμη, εἶναι πολὺ γρήγορα διὰ νὰ ὑποθέσω ὅτι ἐξύπνησεν ἤδη. Ποῖα αἰτία τὴν φέρει ἐδῶ;

[Εἰσέρχεται ἡ κυρία Καπούλετου.]

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. Δουπὸν! τί ἔχεις, Ἰουλίαν;

ΙΟΥΛΙΑ. — Κυρία, πάσχω.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Πάντοτε κλαίεις τὸν θάνατον τοῦ ἐξαδέλφου σου! πάντοτε βρέχεις διὰ τῶν δακρύων σου ἀναίσθητον τάφον! Νομίζεις ὅτι θὰ τὸν ἀποσπάσῃς ὑπὸ τὸν θάνατον καὶ θὰ τὸν ἀποδώσῃς εἰς ἡμᾶς διὰ τῶν πολλῶν κλαυθμῶν; Κόρη μου, μετρία θλίψις εἶναι ἀπόδειξις προσηλώσεως· ἄμετρος ἀπελπισία δεικνύει ὀλίγην φρόνησιν.

ΙΟΥΛΙΑ. — Εἶναι ἀπώλεια, μῆτέρ μου, τὴν ὅποιαν αἰσθάνομαι λίαν ζωηρῶς· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ τὴν κλαίω.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Δὲν θὰ τὸν ἀναζήσῃς κλαίουσα αὐτόν.

ΙΟΥΛΙΑ. — Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ κλαίω.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Εἶπέ μᾶλλον ὅτι κλαίεις ἐνθυμουμένη ὅτι τὸ τέρας ζῆ ἀκόμη.

ΙΟΥΛΙΑ. — Τέρας! περὶ τίνος ὁμιλεῖτε, μῆτέρ μου;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Περὶ τοῦ Ῥωμαίου, περὶ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου, περὶ τοῦ δολοφόνου ἐκείνου.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἄ! ἄθλιος καὶ Ῥωμαῖος εἶναι δύο λέξεις ἀσυμβίβαστοι. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ! Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, τὸν συγχωρῶ ἐκ βάθους καρδίας. Αὐτὸς ἐν τούτοις, μόνος αὐτὸς εἶναι ὁ αἷτιος ὅλης μου τῆς θλίψεως.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Ναι, ναι, λυπεῖσαι διότι ὁ προδότης οὗτος, ὁ φονεὺς οὗτος ὑπάρχει ἀκόμη ἐν τῇ ζωῇ.

ΙΟΥΛΙΑ. — Βεβαίως. — Διατί νὰ μὴν

ἦναι ἐδῶ ; διατί αἱ χεῖρές μου νὰ μὴ ἀναλάβωσιν αὐταὶ τὴν ἐκδίκησιν ;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Θὰ ἐκδικηθῶμεν, θὰ ἐκδικηθῶμεν. Μὴ κλαῖε πλέον· ἔχω τοὺς σκοπούς μου. Ἄνθρωπος ἰδικός μου θὰ μεταβῆ πλησίον τοῦ ἀθλίου φυγάδος κατοικοῦντος εἰς Μαντούην· καὶ τὸ δηλητήριον μὲ τὸ ὅποιον θὰ τὸν ποτίσῃ θὰ τὸν στείλῃ μετ' ὀλίγον νὰ συντροφεύσῃ τὸν Τυπάλδον. Θὰ ἦσαι τότε εὐχαριστημένη ;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἐγώ ; Δὲν θὰ ἦμαι εὐχαριστημένη εἰμὴ ὅταν ἐπανίδω τὸν Ῥωμαῖον, — ὅταν τὸν ἴδω νεκρόν. Πόσον τὸ θλιβερόν αὐτὸ συμβὰν μὲ ἐλύπησε βαθέως ! πόσον ὑπέφερεν ἡ καρδία μου ! Κυρία, εὑρετε ἄνθρωπον θέλοντα νὰ κομίσῃ δηλητήριον εἰς τὸν Ῥωμαῖον· εὑρετε αὐτόν· ἀναδέχομαι τὰ λοιπά. Ὁ Ῥωμαῖος θὰ κοιμηθῆ ἄρκετὰ καλὰ ἅμα λάβῃ τὸ ποτὸν τοῦτο, σὰς ὀρκίζομαι. Ὅνομα εἰς τὸ ὅποιον σκιρτᾷ ὄλη μου ἡ καρδία, ὅταν τὸ ἀκούω καὶ σκέπτομαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ φθάσω μέχρις αὐτοῦ ! Ὡ ! πῶς νὰ μὴ δύναμαι νὰ τῷ ἀποδείξω ὄλην τὴν φιλίαν τὴν ὅποιαν μοὶ ἐνέπνεεν ὁ Τυπάλδος, ὅλα τὰ αἰσθήματα τὰ ὅποια μοὶ ἐμπνέει.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Εὐρὲ μέσον ἐκδικήσεως· ὁ ἄνθρωπος ὁ μέλλων ν' ἀναδεχθῆ εἶναι ἔτοιμος. — Ἀλλὰ, καλὰ ἔπου τὸ ἐνθυμήθην, προσφιλές μοι τέκνον, ἔχω φαιδρὰς εἰδήσεις διὰ σέ.

ΙΟΥΛΙΑ. — Εἰς τοιαύτην στιγμὴν ἡ χαρὰ ἔσεται εὐπρόσδεκτος. Ἀλλὰ πύλαι εἶναι, σὰς παρακαλῶ, αἱ εἰδήσεις αὐταί ;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Ὁ πατήρ σου, τέκνον μου, εἶναι πατήρ καλός· σοὶ ἐπιφυλάττει μεγάλην εὐτυχίαν, ἡμέραν πανηγυρικὴν, ἣτις θὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ λησμονήσῃς εὐκόλως ὄλας σου τὰς θλίψεις, χαρὰν ἀπροσδόκητον, τὴν ὅποιαν δὲν ὑπέθετες καὶ τὴν ὅποιαν δὲν προέβλεπον.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ποία εἶναι ἡ ἡμέρα αὕτη περὶ ἧς ὀμιλεῖτε, κυρία ;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Εἶναι ἡ προσεχῆς πέμπτη, μικροῦλά μου. Ναι, τὴν πρῶταν τῆς πέμπτης, εὐγενῆς τις κόμης,

ἀξιέραστος εὐπατρίδης, ὁ ἔντιμος Πάρις θὰ σέ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Πέτρου· σέ, κόρη μου, τὴν εὐτυχὴ καὶ φαιδρὰν σύζυγόν του.

ΙΟΥΛΙΑ. — Φαιδρὰν ! εὐτυχὴ ! Ὡ ! ὀμνύω εἰς τὸν ἅγιον Πέτρον καὶ τὴν ἐκκλησίαν του ὅτι δὲν θὰ γίνῃ μήτε τὸ ἓν μήτε τὸ ἄλλο. Πολὺ ἐσπεύσατε, καὶ τοῦτο μὲ ἐκπλήττει. Μὲ νυμφεύουσι πρὶν ὁ μνηστήρ μου ἔλθῃ νὰ μὲ ὀμιλήσῃ περὶ τῶν σχεδίων του καὶ τῶν πόθων του. Μῆτέρ μου, σὰς παρακαλῶ, εἰπέτε εἰς τὸν πατέρα μου καὶ εἰς τὸν κύριόν μου ὅτι δὲν ἔχω ἀκόμη διάθεσιν νὰ νυμφευθῶ. Θὰ νυμφευθῶ μᾶλλον τὸν Ῥωμαῖον τὸν ὅποιον ἀποστρέφομαι ἢ τὸν κόμητα Πάριν. Ἴδου καλαὶ εἰδήσεις τῶνόντι.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Ἴδου ἔρχεται ὁ πατήρ σου· ὀμίλησον πρὸς αὐτόν καὶ θὰ ἰδῆς πῶς θὰ σέ δεχθῇ.

[Εἰσέρχονται ὁ Καπουλέτος καὶ ἡ τροφός.]

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Ἄ ! ἄ ! τῇ ἀληθείᾳ, κλαίετε, κλαίετε ποταμηδόν. Τὴν ἐσπέραν, ἀφοῦ δύσῃ ὁ ἥλιος, ὑπάρχει δρόσος· ἀλλ' ὁ ἐξάδελφος ἔδυσσε, καὶ εἰς τὴν πίστιν μου ἡ δρόσος κατήντησε χεῖμαρρος. Διάβολε ! ... δεσποινίς, χεῖμαρροι δακρύων ! πάντοτε δάκρυα ! τί κατακλυσμός ! τί καταρράκται δι' ἓν μικρὸν σῶμα. Θέλεις νὰ μεταβάλης τοὺς ὀφθαλμούς σου εἰς ὠκεανὸν μὲ παλίρροϊαν καὶ ἄμπωτιν, τοὺς στεναγμούς σου εἰς ἄνεμον σφοδρὸν, καὶ τὸ σῶμά σου εἰς λέμβου πλέουσιν ἐπὶ τῆς ἐκ δακρύων ταύτης θαλάσσης ; Θὰ ναυαγήσῃς, τέκνον μου, ἐὰν τοῦτο ἐξακολουθήσῃ· χρειάζεται ὀλίγη γαλήνη, ἢ ἡ λεμβὸς θὰ καταβυθισθῇ καὶ ματαιοῦται τὸ ταξείδιον. (Πρὸς τὴν κυρίαν Καπουλέτου.) — Κυρία, ὑπεδείξατε εἰς τὴν Ἰουλίαν τοὺς σκοπούς μου ;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Μάλιστα, κύριέ μου, ἀλλ' ἀνωφελῆς ὁ κόπος· αὕτη εὐχαριστεῖ καὶ ἀρνεῖται. Ἡ τρελή ! ἤθελα νὰ εἶχε σάβανον ἀντὶ συζύγου.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Ἀδιάβολε, ἄς ἴδωμεν, ἄς ἴδωμεν τοῦτο ὀλίγον, γυναῖκά μου. Ἡ δεσποινίς εἶναι ὑπερήφανος, ἢ δεσποινίς ἀρνεῖται, ἢ δεσποινίς εὐχαρι-

στεῖ. Ἄ! ἄ! δὲν μὲ εὐγνωμονεῖ διότι τῇ ἐπρομήθευσα σύζυγον τοιοῦτον, τοιοῦτον αὐθέντην διὰ μίαν μικρὰν κόρην ὡς αὐτήν!

ΙΟΥΛΙΑ. — Δὲν εἶμαι ὑπερήφανος, πάτερ μου, εἶμαι πολὺ εὐγνώμων. Διατί νὰ ὑπερηφανευθῶ ἐπιτυγχάνουσα ἐκεῖνο ὑπερμισῶ; Ἐκεῖνος ὅστις ἀξιοῖ ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, καὶ τὸν ὅποιον ἐγὼ ἀποστρέφωμαι, δὲν ἐπιζητεῖ εἰμὴ τὰς εὐχαριστήσεις μου· τῷ τὰς προσφέρω.

ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΣ. — Ἄ! αὐτὸ εἶναι, αὐτὸ εἶναι, τῇ ἀληθείᾳ· ἡ δεσποινὶς ὀμιλεῖ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς. Συζητεῖ εἶναι ὑπερήφανος, δὲν εἶναι ὑπερήφανος· εὐχαριστεῖ, δὲν εὐχαριστεῖ. — Κυρία λογικῆ, ἀφήσατε, σᾶς παρακαλῶ, τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὰς εὐχαριστήσεις σας, καὶ ἐτοιμασθῆτε, ὦραία μου, διὰ τὸν γάμον τῆς προσεχοῦς πέμπτης. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δεσποινὶς, τὴν προσεχῆ πέμπτην μετὰ τοῦ κόμητος· ἔλθετε ἐκουσίως, ἢ θὰ σᾶς σύρω ἐγώ. Ἄ, κατεργάρα, ἄ! μικρὴ ἀνόητη, θὰ ἰδῶμεν, θὰ ἰδῶμεν.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΥ. — Θεέ μου! μήπως εἰσθε τρελός;

ΙΟΥΛΙΑ. (Γονυπετῆς πρὸ τοῦ πατρὸς της.) — Καλέ μου πάτερ, σᾶς ἰκετεύω γονυπετῆς· ἡσυχάσατε ὀλίγον, ἀκούσατε μόνον δύο λέξεις.

ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΣ. — Εἰς τὸν διάβολον! ἀπειθῆς κόρη. Σὲ εἰδοποιῶ, ἀχρεῖα, ἢ θὰ ἔλθῃς τὴν πέμπτην εἰς τὸν γάμον, ἢ νὰ μὴ σὲ ἰδῶ πλέον. Διάβολε, διάβολε, μὲ τρώγει τὸ χέρι μου. (Πρὸς τὴν σύζυγόν του.) — Γυναῖκά μου, ἐλέγαμεν ὅτι ὁ Θεὸς σχεδὸν δὲν εὐλόγησε τὴν ἔνωσίν μας μὴ δοῦς εἰς ἡμᾶς εἰμὴ αὐτὸ μόνον τὸ τέκνον· ὁ Θεὸς ἔπρεπε νὰ μᾶς τὸ λάβῃ ὑπίστω· εἶναι κατὰρα ἀντὶ εὐλογίας. Ἡ κακοῦργος! ἡ ἀθλία! ἡ ἐλεεινὴ!

ΤΡΟΦΟΣ. — Ὁ Θεὸς νὰ ἦναι μαζὴ της! πολὺ τὴν μαλώνετε, ἀφέντη· εἰσθε πολὺ σκληρὸς πρὸς αὐτήν.

ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΣ. — Ἄ, ἄ! καὶ διατί, σᾶς παρακαλῶ, ὦραία μου κυρία; Σύμβουλε, κάμε μου τὴν χάριν νὰ σιωπήσῃς· ὑπάγε νὰ ὀμιλήσῃς μὲ ταῖς φιληνάδαις σου· πήγαινε, πήγαινε.

ΤΡΟΦΟΣ. — Αὐτὸ ποῦ λέγω δὲν εἶναι κανένα ἔγκλημα.

ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΣ. — Καλὸ ξημέρωμα.

ΤΡΟΦΟΣ. — Δὲν εἴμπορεῖ λοιπὸν κανένας νὰ ὀμιλήσῃ;

ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΣ. — Γραῖα τρελὴ, σιωπὴ! φύλαξε τὴν εὐγλωττίαν σου διὰ τὰς ὁμοί-
ας σου ὅταν πίνῃς ῥακὶ μαζὴ τους· δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ σὲ ἀκούωμεν.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΥ. — Εἰσθε πολὺ βί-
αιος.

ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΣ. — Διάβολε! θὰ μὲ κάμῃ νὰ παραφρονήσω. Ἡμέραν, νύκτα, μέ-
σα, ἔξω, ἔξυπνος ἢ κοιμώμενος, εἰς τοὺς περιπάτους μου καὶ εἰς τὰ ὄνειρά μου, μίαν μόνην μέριμναν εἶχον, πῶς νὰ τὴν νυμφεύσω. Ἴδου τῇ δίδω ἓνα εὐπατρί-
δην καταγωγῆς ἡγεμονικῆς, ἐκτὸς πολ-
λῶν καὶ ὠραίων ἰδιοκτησιῶν· νέος, ἀ-
νατεθραμμένος ὡς πρέπει εἰς εὐγενῆ,
πλήρης παντοίων προτερημάτων· γαμ-
βρὸς οἶον ὅλοι οἱ πατέρες ἤθελον ἐπι-
θυμήσει διὰ τὴν θυγατέρα των· καὶ ἡ
μικρὰ αὐτῆ κόρη ἀρχίζει νὰ κλαίῃ, νὰ
θρηνῇ, νὰ ἀπελπίζεται, ὅταν τῇ προσ-
φέρουν ὀλόκληρον τύχην· καὶ σᾶς ἀπο-
κρίνεται: Δὲν θὰ νυμφευθῶ, εἶμαι πολὺ
νέα· δὲν εἴμπορῶ νὰ ἀγαπήσω, συγχο-
ρήσατέ με, σᾶς παρακαλῶ. Ἄ! ναι,
μὴ νυμφεύεσαι, καὶ θὰ ἰδῆς ἂν σὲ συγ-
χωρῶ· πήγαινε ὅπου θέλῃς, ἡ οἰκία μου
σοῦ κλείεται· σκέψου, πρόσεξε, δὲν συ-
νειθίζω νὰ χωρατεύω. Πλησιάζει ἡ
πέμπτη, συλλογίσου καὶ ἀποφάσισον.
Ἐὰν φανῆς εὐπειθῆς κόρη, σὲ δίδω σύ-
ζυγον εἰς ἓνα φίλον· ἐὰν μὲ ἀρνηθῆς,
πήγαινε εἰς τὸν διάβολον, εἰς τὸ ἀνάθε-
μα, ὅπου θέλεις· ἐπαίτει τὸν ἄρτον σου,
ἀπόθανον ἐκ πείνης εἰς τὰς ὁδοὺς· ὀ-
μνύω εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν ψυχὴν
μου ὅτι δὲν θὰ σὲ ἀναγνωρίσω ποτὲ διὰ
θυγατέρα μου· οὐδεὶς ἐκ τῶν εἰς ἐμὲ ἀ-
νηκόντων ἢ πλησιαζόντων με θὰ σοὶ πα-
ρέξῃ ὑπηρεσίαν τινά· ἐλήφθη ἀπόφασις,
πρόσεξον· ἐνθυμήθητι· ἔδωκα τὸν λόγον
μου καὶ δὲν θὰ τὸν παραβῶ. (Ἐξέρχεται.)

ΙΟΥΛΙΑ. — Δὲν ὑπάρχει ἔλεος ἐκεῖ ἐ-
πάνω, εἰς τὸν οὐρανόν; δὲν ὑπάρχει φύ-
λαξ ἄγγελος ἀναγινώσκων τὴν θλίψιν

μου εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου; Μητέρα μου, μητέρα μου, μὴ μὲ ἀπωθήτε· ἓνα μόνον μῆνα, μίαν μόνην ἑβδομάδα ἀναβολῆς, σὰς ἐξορκίζω. Μὴ τελέσετε ἀκόμη τὸν γάμον, ἄλλως ἐτοιμάσατέ τον εἰς τὸ ἐπιτάφιον μνημεῖον ὅπου ἀναπαύεται ὁ ἐξάδελφός μου Τυπάλδος.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Μὴ μὲ ὀμιλῆς πλέον, μὴ μὲ ζητῆς τίποτε, δὲν ἔχω τίποτε νὰ σοὶ ἀποκριθῶ. Πράξε ὅ,τι θέλεις, ἐτελείωσε.

[Ἐξέρχεται.]

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἄχ Θεέ μου! πτωχή μου τροφός, τί νὰ κάμω; πῶς νὰ τοὺς ἐμποδίσω; Ὁ σύζυγός μου ζῆ, ὁ οὐρανὸς ἔχει τὸν ὄρκον μου· πῶς νὰ φανῶ ἀπίστος εἰς τὸν λόγον τὸν ὅποιον ἔδωκα, ἐνόσω ὁ σύζυγός μου ἐπὶ τῆς γῆς δύναται νὰ τὸν ἀπαιτήσῃ ὡς ἀνήκοντα εἰς αὐτόν; Παρηγόρησόν με, τροφέ, συμβούλευσόν με. Θεέ μου! διατί ἡ μοῖρα στήνει παγίδας εἰς κόρην τόσο νεαν καὶ ἀσθενῆ ὡς ἐμέ; Ἄλλα, δὲν μὲ λέγεις τίποτε, τροφέ; Πῶς! μήτε λέξιν παρηγορίας; μήτε λέξιν; Σὲ παρακαλῶ, παρηγόρησόν με ὀλίγον.

ΤΡΟΦΟΣ. — Μὰ τὴν πίστιν μου, νὰ ἡ παρηγορία· ὁ Ῥωμαῖος ἐξωρίσθη. Στοιχηματίζω ὅ,τι θέλετε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ σὰς ζητήσῃ. Ἐὰν τολμήσῃ νὰ τὸ κάμῃ, τὸ πολὺ πολὺ θὰ τὸ κάμῃ κρυφίως. Λοιπὸν, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, κοκωνίτσα μου, δὲν ἔχετε πλέον ἄλλο νὰ πράξετε κατὰ τὴν ιδέαν μου παρὰ νὰ ὑπανδρευθῆτε τὸν κόμητα Πάριν. Καὶ νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν εἶναι πολὺ ὠραῖος καὶ ἀξιέραστος εὐπατρίδης. Τί εἶναι ὁ Ῥωμαῖος ἐμπρὸς εἰς τὸν Πάριν; μηδέν. Παρατηρήσατε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόμητος; Οὔτε τοῦ ἀετοῦ δὲν εἶναι τόσο λαμπροὶ, τόσο ζωηροὶ, τόσο διαπεραστικοί. Εἰς τὴν πίστιν μου καὶ μὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, ὁ δεύτερος γάμος σας εἶναι ἐπίσης καλὸς σὰν τὸν πρῶτον, ἂν ὄχι καλλίτερος· ἐκτὸς τούτου δὲν βλέπω καὶ τί βλάπτει, ἀφοῦ ὁ πρῶτος σύζυγος ἀπέθανε διὰ σὰς.

ΙΟΥΛΙΑ. — Μὲ ὀμιλεῖς μὲ εἰλικρίνεια;

ΤΡΟΦΟΣ. — Σὰς ὀμιλῶ μὲ τὴν ψυχὴν

μου, κυρία, μὲ τὴν καρδίαν μου σὰς ὀμιλῶ, ἢ νὰ τὰς τιμωρήσῃ ὁ Θεὸς καὶ τὰς δύο.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἀμήν.

ΤΡΟΦΟΣ. — Διατί λέγετε ἀμήν;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ναί, διότι πολὺ μὲ παρηγόρησες. Ἐχει καλῶς, ὑπάγε! ὑπάγε νὰ εὕρῃς τὴν μητέρα μου· εἶπέ την ὅτι λυπούμενη διότι δυσηρέστησα τὸν πατέρα μου, μετέβην εἰς τοῦ πατρὸς Δαυρεντίου ὅστις θὰ μὲ ἐξομολογήσῃ καὶ θὰ μὲ συγχωρήσῃ.

ΤΡΟΦΟΣ. — Πηγαίνω· ἡ ὥρα ἡ καλή· ἔχετε δίκαιον, κυρία.

[Ἐξέρχεται ἡ τροφός.]

ΙΟΥΛΙΑ. — Ὑπάγε, κατηραμένη γραῖα, ὑπάγε, κακὴ σύμβουλος· δὲν ἤξεύρω εἰς σὲ ἀποσρέφωμαι περισσότερο διότι μὲ παρακινεῖς εἰς ἐπιτορκίαν, ἢ διότι τολμᾷς νὰ ὑβρίξῃς τὸν κύριον τῆς ζωῆς μου καὶ νὰ τὸν προσβάλλῃς διὰ τοῦ αὐτοῦ στόματος διὰ τοῦ ὁποίου τοςάκις τὸν ἐπήνερες καὶ τὸν ὑψώσες ὑπεράνω ὅλου τοῦ κόσμου. Ὑπάγε, ἄτιμος σύμβουλος, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης οὐδὲν κοινὸν ὑπάρχει μεταξὺ ἐμοῦ καὶ σοῦ. Τρέχω πρὸς τὸν ἀγαθὸν πνευματικὸν διὰ νὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν του· εἰς δὲν γνωρίζῃ θεραπείαν τινὰ, τότε μοὶ μένει ἐν ἄσυχον, ἀποθνήσκω.

[Ἐξέρχεται.]

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΙ

I

Πλησίον μικρᾶς τινος πόλεως τῆς Προβηγκίας ὅπου οἱ ἰατροὶ στέλλουσιν ἵνα ἀποθάνωσιν ἐκείνους τοὺς ὁποίους δὲν δύνανται νὰ σώσωσιν, ἔζη πρό τινων ἐτῶν ἐν λευκῇ τινι ἐπαύλει μὲ πράσινα δικτυωτὰ οἰκογένεια ἐκ τριῶν συγκειμένων προσώπων, τῆς μητρὸς καὶ δύο υἱῶν.

Ἡ κυρία Μαλβέρτη ἦτο χήρα στρατηγοῦ ὅστις μόνην περιουσίαν ἔσχε τὴν πρόσοδον τοῦ βαθμοῦ του· ἡ χήρα του μὴ δυναμένη πλέον μετὰ τῆς μετρίας συν-